

en Tale, der ikke blev holdt, saaledes som den højtærede Minister sagde, i Overhuset — dér taler engelske Underhusmedlemmer ikke —, men derimod blev holdt i Underhuset en Gang i 1920, da der var Krig mellem Sovjetrepublikken og Polen. Ved den Lejlighed gav Lloyd George en Redegørelse til en vis Grad for Folkeforbundspagten og navnlig for de Allieredes Politik under den foreliggende Situation. Om Folkeforbundspagten sagde han de Ting, som den højtærede Minister har refereret, og dernæst sagde han, at den Hjælp, der efter Folkeforbundspagten skulde ydes, ikke nødvendig skulde være en militær Hjælp, men det kunde ogsaa være en økonomisk Prestation, en Hjælp med Uniformer og andet lignende, idet han føjede til, at Folkeforbundspagten paa ingen Maade forpligtede England til at træde til som Hjælper overfor Polen paa en saadan Vis, at det virkelig bragte Polen militær Støtte. Derefter sagde han om Polakkerne, at de kunde ikke regne paa Hjælp fra engelsk Side til andet end Forsvaret for deres Uafhængighed og deres Grænser — Sagen var jo, at Polen satte sig lidt videre Maal paa det Tidspunkt, nemlig at erobre et Stykke af Rusland, hvilket Lloyd George ikke satte Pris paa. Endelig føjede han til den Sætning, som Ministeren citerede: Vi kan kun hjælpe Polen, hvis de hjælper sig selv; dette er det ene Punkt, sagde han, og derefter fortsatte han med den Fasthed, som han anvender i sine Taler: Det næste Punkt er dette: ingen allierede Tropper vil blive sendt til Hjælp for Polen. Dette er Hovederklæringen i denne Tale. Efter at have sagt: Ja, vi hjælper jer aldeles ikke militært, føjede han til, at Polakkerne ikke rigtig var i Stand til at klare sig selv og styre sig selv, det var en ung Stat, og derfor kunde man hjælpe dem ved at sende nogle Officerer derover, som kunde hjælpe deres Hær lidt med at bære sig fornuftigt ad, og man kunde yde dem nogen økonomisk og materiel Støtte. Det er Indholdet af denne Tale af Lloyd George, og jeg maa tilstaa, det forekommer mig at være et noget svagt Grundlag at bygge Danmarks Forhaabninger paa om militær Hjælp fra Vestmagterne under truende Farer i kommende Tider.

Saa har imidlertid ærede Modstandere een Mand, som de altid drager frem som det store Forbillede ikke saa meget for os, men for de Socialdemokrater, der ikke i tilstrækkelig Grad følger i hans Fodspor, nemlig Hjalmar Branting, idet der bestandig siges, at han stærkt har understreget, at det er af Betydning, at et Folk viser Villie til Livet,

og at han derved har tænkt paa militære Anstrengelser. Det er rigtigt, at denne Betragtning hævdes af Hjalmar Branting, og han har jo adskilligt mere Grundlag derfor i Sverige, end der kan være for en saadan Betragtning i Danmark. Jeg for min Del stiller deroverfor den Opfattelse, at Villie til Livet kan et Folk vise paa anden og bedre Vis end gennem militære Anstrengelser, der ikke paa nogen Maade kan sikre et lille Folks Liv. Jeg stiller overfor Brantings Ord en Sætning, udtalt i gamle Tider her i Danmark paa et Tidspunkt, da Danmark endnu syntes at have mere Styrke i Forhold til Verdens store Stater, end det nar i dette Øjeblik, en Sætning af Monrad, som lyder saaledes: Tror man, at det er med Højagtelse eller med spottende Medynk, at en Statsmand i en af de store Stater ser Smaafolkene segne i Knæ under Vægten af deres Bestræbelser for at tilvejebringe Dukke-Armeer og Dukke-Flaader. Dette er en Bedømmelse, som jeg tror staar fast den Dag i Dag, thi det, der kan tilvejebringes i dette Land, er og bliver Dukke-Armeer og Dukke-Flaader set i Fornold til Løsningen af den Forsvarsopgave, som vore ærede Modstandere stiller den danske Militærordning, og ikke mindst er dette Tilfældet efter det Forslag, der nu er stillet af den højtærede Regering.

Den højtærede Forsvarsminister sagde, at Opgaven, Formaålet for dette Forsvar, er, at Landet bliver i Stand til at yde en første Modstand mod en Krænkelse af dets Neutralitet eller af dets Territorium, indtil Hjælp kan komme til Stede. Den højtærede Minister erkender og den ærede Ordfører for Partiet Venstre med ham, at overfor et virkelig Stormagtsangreb kan et Forsvar ikke føres igennem. Det er jo ogsaa klart som Dagen. Men saa siger man: Men vi kan føre et henholdende Forsvar, indtil Hjælp kan komme. Ja, det har vi jo bygget paa før! Vi har bygget paa Haab om Hjælp i 1864. Ærede Medlemmer ved, at megen Beundring var der baade i Frankrig og England for den Tapperhed, hvormed danske Soldater førte Forsvaret igennem ved Dybbøl. Men ærede Medlemmer ved ogsaa, at ingen fransk Soldat og ingen engelsk Matros blev flyttet af Hensyn til denne Beundring. Ærede Medlemmer ved ogsaa, at vi i 1914 stod overfor Spørgsmaalet: Hvis vi stiller os saaledes, at en Konflikt med Tyskland bliver Følgen deraf, kan vi da regne paa Hjælp fra Tysklands Modstandere? Jeg tror ikke, der er mange Politikere i dette Land, der gjorde Regning paa, at en saadan Hjælp skulde vise sig, før Danmark var besat, før